

DEBRA DRIZA este membru al grupului de bloggeri Bookanistas, dedicat literaturii pentru adolescenți. În vreme ce lucra ca terapeut, a descoperit că e mult mai plăcut să-și tortureze personajele. În prezent locuiește în California împreună cu soțul, cei doi copii și un câine din rasa rhodesian ridgeback. *Mila 2.0* este primul ei roman. O puteți vizita online la www.debradriza.com.

MILA

DEBRA DRIZA

2.0

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

PRIMA PARTE

CAPITOLUL 1

Dincolo de hotarul de răsărit al Greenwood Ranch, o lumină portocalie străbătea cerul și făcea ca norii să pară mărginiți de flăcări.

Flăcări.

Am prins în pumni coama deasă a lui Bliss și am închis ochii strâns, căutând în spatele pleoapelor negura de fum, mirosul de lemn și de plastic ars, de la bluzele și de la pozele cu echipa de baseball, care ardeau mocnit, sirenele și țipetele. Orice mi-ar fi amintit de incendiu.

Și de tata.

Sub mine, calul a fornăit. Am oftat, am slăbit strânsoarea și i-am netezit coama. Nimic. Și atunci, tot ce am reușit să-mi amintesc a fost un mare nimic. Trecuseră mai bine de patru săptămâni de la accidentul care a adus sfârșitul tatălui meu, iar amintirile mele se opuneau oricărei încercări de a le descătușa.

Am deschis ochii, în clipa în care ceva a licărit în spatele pleoapelor.

Pereți albi, lumini albe. Un halat alb de laborator. Miros înțepător de dezinfectant.

Am simțit furtună pe sub piele. Imagini din spitalul unde fusesem dusă, poate? După incendiu? Era amintirea cea mai apropiată de acel moment.

M-am agățat de imaginile acelea, am încercat să le fac mai clare, dar au dispărut la fel de repede cum au apărut.

Acum, că aveam ochii deschiși, ceea ce nu voia să dispară era gardul care ne bloca drumul, cu stâlpii lui albi, care se înălțau și sectionau o nesfârșită întindere verde, verde, verde.

Și încă ceva ce nu voia să dispară, indiferent cât mi-aș fi dorit asta: atrăgătorul și vechiul Clearwater, Minnesota – noua mea casă, de vreo lună. Un ținut cu iarbă, copaci, sol afânat, case în vechiul stil *ranch*, risipite printre pământurile fermelor. Leagănul camionetelor și al îngrășământului puturos. Un oraș atât de micuț, că nici măcar nu avea cinematograful. Sau McDonald's. Un loc unde, potrivit lui Kaylee, singura chestie care apărea la secțiunea Arte și Divertisment, din Yelp, era Mount'em Taxidermy.

Nimic nu sună mai bine ca un mamifer împăiat.

Bliss a fornăit din nou și și-a smuls capul într-o parte, spre grajduri. Nu puteam s-o învinovățesc. Câmpurile și lacurile și liniștea pe care mama le acceptase atât de ușor nu însemnau nimic nici pentru mine. Nu aveau cum. Nu când toate amintirile bune rămăseseră în Philly.

Măcar pe unele mi le aminteam.

Mi-am frecat obrazul de flanela verde-kaki – gulerul cămășii tatălui meu –, încercând să-mi găsesc liniștea în țesătura moale. Tata purtase cămașa aceea când mă condusesese prin mulțimea de fani din Citizens Park, ținându-mă blând de cot, în timp ce ne înconjurau mirosurile de popcorn, de hot-dog și de trupuri încinse.

Golul din piept mi s-a făcut și mai mare. Cum de unele amintiri se derulau atât de vii în spatele ochilor, ca un DVD, cu tot cu sunet și mirosuri, iar altele deloc?

Mama spunea că anxietatea care urmează unei traume e perfect normală, că are efecte ciudate asupra creierului. Un mod binevoitor de a spune că nu eram nebună, doar pentru că eram în stare să-mi amintesc exact planul vechii noastre case și felul în care tata ridica un pumn în aer atunci când își încuraja echipa favorită, dar nu reușeam să-mi amintesc ceva simplu, cum ar fi marca mea preferată de blugi. Sau dacă îmi plăcea să merg cu bicicleta. Sau dacă fusesem vreodată îndrăgostită.

Mama m-a asigurat că o să-mi revină toate amintirile. La un moment dat.

Dar tata nu va reveni. Niciodată.

Mi-am înfipt unghiile în frâul din piele și am tras aer în piept. Totul se transformase în scrum odată cu vechea noastră casă.

Totul, cu excepția unei cămăși amărâte.

Bliss a lovit cu copitele pământul, scoțând o bucată de iarbă. Era nerăbdătoare să evadeze.

Știam exact cum se simțea.

Am împins-o de lângă gard și am înghiontit-o să meargă la trap. Corpul ei se mișca ritmic sub mine. O adiere răcoasă mi-a mângâiat fața. Mi-am lăsat capul pe spate, iar vântul dulce-ierbos mi-a fluturat părul, cămașa, durerea care se cuibărise acolo unde trebuia să-mi fie inima. Dacă briza ar fi putut să mă ia și să mă ducă înapoi în timp!

Durerea din spatele plămânilor mei s-a făcut mai mare, de parcă ar fi încercat să se răspândească prin restul corpului.

– Să mergem!

Mi-am înfipt călcâiele în coastele lui Bliss.

N-a trebuit să-i spun de două ori. Cele o mie cinci sute de livre de cal au luat-o la goană. Toată forța aceea a urcat din picioarele ei și a pătruns în mine, m-am aplecat mai mult, mi-am apăsât trupul cât mai aproape de al ei și m-am desfătat simțindu-i coama pe față.

Cu cât mergeam mai repede, cu atât durerea din pieptul meu părea să scadă, de parcă bătăile inimii mele și fiecare copită a lui Bliss loveau durerea și o transformau într-o minge din ce în ce mai mică.

Am îndemnat-o să alerge și mai repede.

Gonind spre grajduri, în fața noastră, au apărut niște bolovani care făceau parte din zidul decorativ ce înconjura o mică porțiune din proprietatea de douăzeci și cinci de acri. Deja o sfidam pe mama, aventurându-mă să gonesc cu o viteză mult peste cea plictisitoare pe care ea mi-o permitea. Să sar peste pietroaie nici nu se punea problema. Mai ales că nu o mai făcusem niciodată.

Sau o făcusem?

Bolovanii se apropiau tot mai mult. Fie viram brusc, fie săream într-o clipită, într-o încercare stupidă de a-mi recupera memoria.

Am lăsat frâiele să-mi alunece printre degete. O prostie.

Mușchii puternici ai iepei s-au adunat sub picioarele mele, iar saltul nostru prin aer a fost uimitor, de parcă aș fi fost una cu Bliss și amândouă zburam.

Până când scara mi-a fugit de sub piciorul drept. Până când șaua a alunecat.

Mi-am pierdut echilibrul, am alunecat într-o parte, cu șaua desfăcută, și am văzut cum pietroaiele se apropie de mine.

Mi-am imaginat cum capul mi se împrăstie ca un ou spart, în timp ce în urechi îmi auzeam pulsul asurzitor.

Ești moartă, mi-a trecut prin minte.

Apoi, mâinile mele s-au ridicat mai repede decât aș fi crezut că pot. M-am apucat strâns de coama lui Bliss, m-am tras în sus incredibil de ușor – exact când copitele ei din față au atins pământul.

– Da!

Am izbucnit într-un râs revigorant. Așadar, nu reușisem să-mi reamintesc trecutul, dar mă simțeam mai vie ca ori-când în ultimele câteva săptămâni. Parcă întreaga lume îmi apărea, deodată, mai clară.

În plus, aveam reflexe bune. Poate că într-o zi mama avea să-mi spună dacă sportul ocupase un loc important în acele bucăți care lipseau din viața mea.

– Mila!

Apropo de mama...

Prinsă.

Am luat-o pe Bliss la trap. Stomacul mi s-a strâns, în timp ce m-am apropiat de silueta zveltă care stătea lângă aleea cu pietriș.

Desigur, expresia de pe față în formă de inimă a mamei era la fel de calmă ca întotdeauna; nici măcar un fir din părul ei blond nu ieșea din obișnuita coadă de cal. Brațele slabe încrucișate pe piept erau semn că se enervase, dar asta a fost singura reacție pe care am obținut-o de la ea. Dezamăgitor, dar deloc surprinzător.

Nimic nu o clintea pe Nicole Daily, nici măcar unul dintre caii serios răniți pe care îi îngrijea, sau o mutare neașteptată într-un alt stat, nici, cu siguranță, o fiică ușor rebelă, cu inima frântă.

Când am oprit calul, ochii albastru-închis ai mamei au rămas indiferenți în spatele ochelarilor pătrați.

Respect – Sunt sigură că ți-am spus să nu călărești decât la pas.

A avut vreun rost?

Am descălecat și l-am bătut pe gât pe frumosul cal. Mi-am tras umerii în spate.

– Niciunul.

Sprâncenele ei s-au arcuit deasupra lentilelor, accentuând surprinderea. Apoi, buzele nedate cu balsam au devenit o linie subțire.

Senzația de satisfacție pe care am simțit-o n-a fost o mândrie.

– Înțeleg.

A scuturat brusc din cap, apoi degetele ei subțiri au frecat punctul dintre sprâncene. Cu o tresărire, am observat că mâna îi tremura, când a întins-o spre mine, cu palma în sus. Un gest de implorare care nu o caracteriza.

– Nu, nu înțelegi. Mila, te rog, nu poți face așa ceva! Dacă ai fi avut un accident și...

S-a oprit, dar nu conta. Cămașa din flanelă pe care o purtam a devenit mai grea, încărcată de greutatea cuvintelor nespuse.

...și poate că te-aș fi pierdut și pe tine.

Pentru prima dată de când ne mutasem, mi-am aruncat brațele în jurul mamei și mi-am îngropat fața în gâtul ei.

– Îmi pare rău, am zis, iar cuvintele mi s-au auzit înăbușit în pielea ei, care mirosea a rozmarin și a unguent pentru cai.

– De acum o să merg încet. Promit.

Când mama s-a crispat, am strâns-o și mai tare. Nu aveam de gând s-o las să se tragă. Nu de data asta. Și-a pus mâna pe umărul meu stâng, atât de moale, atât de ezitant, încât am

crezut că mi s-a părut. De parcă în ultima lună uitase cum să o facă. Și poate că doar mi-am închipuit, pentru că s-a desprins din îmbrățișarea mea, o clipă mai târziu, și s-a dat înapoi. Am încercat să nu las durerea să mi se vadă pe chip, în timp ce ea își aranja ochelarii, care nu făceau decât să-i intensifice privirea inteligentă. Oamenii spuneau că mama nu arăta ca un veterinar tipic, chiar deloc, nu cu clăia aceea blondă, cu silueta zveltă și cu trăsăturile acelea delicate. Considera machiajul o pierdere de vreme, iar fața nemachiată nu făcea decât să-i accentueze frumusețea naturală.

Noi două arătam complet diferit. Eu eram mai scundă, mai robustă, la fel ca tata, de la care moștenisem și părul șaten, și ochii căprui. Dar îmi plăcea să-mi spun că aveam fața ei în formă de inimă. Și încăpățânarea ei.

– Trebuie să respecti regulile, Mila. Să ai grijă de tine.

A ezitat, înainte să-mi aranjeze după urechi părul ciufulit. Când degetele ei mi-au atins tâmplile, a închis ochii. Un oftat scurt i-a scăpat printre buze.

Am rămas pe loc, surprinsă de blândețea neașteptată a gestului, de teama că orice mișcare bruscă ar fi putut s-o readucă în prezent. Îmi doream atât de mult ca acea versiune a mamei să se întoarcă, cea care împărțea îmbrățișări și săruturi. Până în clipa aceea, fusesem convinsă că acea versiune a ei nu venise în Clearwater. Crezusem că rămăsese undeva în Philly – împreună cu bucățile lipsă din memoria mea.

Mama s-a tras mult prea repede, iar mâna dreaptă i-a fugit spre pandantivul din smarald care îi atârna la gât. Piatra mea norocoasă. Un lăntșor pe care tata i-l făcuse cadou pe vremea când eu eram doar un bebeluș.

După moartea lui, mama și-a îndreptat afecțiunea mai mult spre versiunea simbolică a fiicei ei decât spre frica reală.

S-a răsucit brusc, iar praful s-a ridicat în aer. Am privit cum norul de praf se înălța, ca o mică și intangibilă amintire a respingerii ei, un nor care s-a subțiat și s-a subțiat, până când, în cele din urmă, s-a risipit în albastrul cerului. Cum ar fi să dispari atât de ușor?

– Du-o pe Bliss la țesălat. Mă duc să văd ce face Maisey, mi-a strigat peste umăr.

Mersul ei grăbit o făcuse să ajungă deja la jumătatea drumului spre șopron. Dacă aș fi fost și eu măcar pe jumătate la fel de bună la lăsat lucrurile în urmă pe cât era ea!

– Oh, a sunat Kaylee. Vrea să treacă să te ia la Dairy Queen peste o jumătate de oră. Poți să mergi acolo, nu și în altă parte, ai înțeles?

– Da, am zis și abia m-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap.

Vino direct acasă de la școală. Nu merge nicăieri fără să ceri voie. Nu lăsa pe nimeni, în afară de Kaylee – care trecuse printr-o riguroasă evaluare –, să te aducă cu mașina. Ai fi zis că locuiam în mahalalele din New York sau așa ceva. Nu că ar fi contat. Nu aveam cu cine altcineva să ies – sau unde să merg în altă parte –, oricum.

Mi-am lăsat capul pe Bliss și m-am bucurat de căldura trupului ei, de mirosul ei de cal, înainte să mă îndrept.

– Haide, Bliss, să mergem de aici.

A fornăit, de parcă m-ar fi aprobat.

Am pornit la pas pe urmele mamei și mi-am lăsat ochii să rătăcească peste pământurile care, practic, strigau rural. Totul acolo striga rural.

La fel ca aleea din pietriș din dreapta mea, la fel ca dâra de mizerie care începea să se vadă și care ducea spre casa de oaspeți, aflată undeva în față. Noua noastră locuință era o copie

mai mică și mai modestă a clădirii principale, de două mii cinci sute de metri pătrați, în formă de L, care se întindea în spate, pe o jumătate de milă. Aceași zugrăveală albă, același gard viu, aceeași terasă acoperită. Fără scaune cu spătar din fier, în formă de capete de cai, dar cu un ciocânel de ușă din bronz, în formă de cap de cal.

Drumul neasfaltat continua de la casa de oaspeți spre clădirea înaltă, în formă de A, din dreapta. Grajdurile; unul dintre motivele pentru care eu și mama eram acolo. Se pare că proprietarii aveau o rudă bolnavă în Anglia și erau nevoiți să stea acolo pe termen nelimitat, așa că mama fusese angajată ca veterinar și îngrijitor.

Norocul meu.

Presupun că unele gagici ar fi fost încântate să se mute la o fermă mare, departe de oraș, să ajute la îngrijirea cailor, să o ia de la capăt.

Am mângâiat-o pe Bliss pe botul foarte moale. Deocamdată, caii erau singurii care îmi plăceau acolo.